

som nu foreligge til Behandling, efterat den for Sæssionens Varighed bestemte Tid allerede er udløben, og vi kun have faa Dage tilbage at arbejde i, medmindre Regjeringen skulde gaae ind paa en yderligere Forlangelse af den nuværende Sæssion. Det er nærved at blive til Sædvanen, at Landstinget saaledes faaer meget omfattende og dybt indgribende Lovarbejder i det sidste Dieblak at behandle, saa det kun har Valget imellem at sige Ja eller Nei uden at kunne undergive dem en tilstrækkelig Behandling. Er det et Principspørgsmaal, der ved det paagældende Lovforslags Vedtagelse eller Forkastelse kommer til Afgjørelse, kan Afgjørelsen maastee falde lettere, naar Landstinget allerede har en bestemt Mening om et saadant Princip; men er Forslaget derimod af en saadan Bessaffenhed, at begge Thing ligemeget ønske at see det ophøiet til Lov, og en stor Deel af Folket seer det med Længsel imøde, saa er Fristelsen stor til at lade det passere efter en temmelig hurtig og flygtig Behandling, selv om man finder ikke ubetydelige Mangler derved baade i Form og Indhold. Den væsentligste Ulempe herved er imidlertid ikke den, at der saaledes kan udfomme adskillige Love med større og mindre Mangler, som man har seet; men paa Grund af Tidens Knaphed ikke har kunnet afhjælpe. Hvad der for mig er den store Grundseil ved et saadant Lovgivningsarbejde, kommer ogsaa frem, naar et Lovforslag, hvorved Landstinget ikke har fundet Noget at erindre, passerer efter en saadan utilstrækkelig Behandling. Jeg tænker herved ikke paa, at en dybere Undersegelse maastee kunde have ført til Opdagelsen af Mangler, som man ved den flygtige Behandling har overset; men den store Grundseil, det for vor frie Forfatning Faretruende, ligger efter min Mening derved, at vigtige Love paa denne Maade udfomme, uden at Landstinget har havt nogen Indflydelse derpaa. Noget Saadant kan man en enkelt Gang lade passere som en Undtagelse; men naar Undtagelserne blive til Regel, da taber Landstinget sin Betydning, og da har det heri den stærkeste Opfordring til ikke blot at hævde sin egen Betydning, men ogsaa til at værne om vor

Forfatning; thi det er min inderlige Overbeviisning, at vor frie Forfatning ligesaa lidt kan bestaae med et Folkething Nr. 1 og Nr. 2, som udsolde forønstet Liv og Virksomhed med et 1ste og 2det Landsting. I Genhold hertil tillader jeg mig paa det stærkeste at opfordre Landstingets ærede Medlemmer til ikke at lade dette eller noget andet Lovforslag, der falder ind under samme Betragtning, passere uden efter en omhyggelig Undersegelse gjennem et Udvalg og en regulativmæssig Behandling her i Salen. For at forebygge Misforstaaelse skal jeg tilføie, at jeg ingenlunde hermed har villet fremsføre nogen som helst Anke mod Folkethinget; jeg er ligesaa villig som skyldig til at erkjende den Dygtighed og den anstrengte Flid, hvormed der der er arbejdet paa at tilendebringe de paagældende Lovarbejder; men Landstingets af mig udhævede Stilling dertil bliver jo alligevel ganske den samme.

Formanden: Den ærede Landstingsmand forlanger altsaa, at første Behandling af Sagen skal standses og et Udvalg nedsettes?

Bloch: Det var just ikke min Hensigt at foreslaae første Behandling afbrudt, men kun at fremhæve Landstingets Stilling til Lovforslaget og derved tillige at motivere et senere Forslag om et Udvalgs Nedsættelse.

Formanden: Ja, saa kan jeg ikke nægte, at Motiveringen er kommen vel tidlig; den maatte da have været udsat, til det er afgjort, om Sagen skal overgaae til anden Behandling.

Madvig: Jeg skal tillade mig at gjøre et ganske enkelt Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, men Spørgsmaalet har for mig en større Betydning, end det kan tilkomme det efter dets eget Indhold; det er nemlig for mig et enkelt Spørgsmaal, der staaer i Forbindelse med en Tvivl om, hvorvidt dette Lovforslag, hvorledes man end dømmes om Hovedsagen, dog ikke trænger til en nøiagtig Prøvelse af Landstinget. Jeg seer, at der i § 1 er